OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok 2. Warszawa, marzec 1928 roku. № 3.

GŁOS Niższych Funkcjonarjuszów i Pracowników Państwowych

Redakcja i Administracja: Warszawa, Nowy-Świat 67. Tel. 149-16.

Z okazji zbliżających się Świąt Zmartwychwstania Pańskiego — zasyłamy wszystkim Członkom naszego Związku i Czytelnikom „Głosu" serdeczne Życzenia Wesołego Alleluja!

Prezydjum Zarządu Głównego Zw. N. F. P. Rz P.
i Redakcja „Głosu"

O PRAGMATYKĘ SŁUŻBOWĄ.

Od pewnego czasu zaczęły krążyć w Kołach Pracowników Państwowych pogloski o przygotowaniu przez Rząd projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o państwowej służbie cywilnej. Bez wątpienia największą bolączką życia pracowników państwowych w szczególności niższych jest sprawa nieuregulowanych stosunków prawnych, które narażają na różnego rodzaju krzywdy pracowników państwowych.

W pierwszych dniach marca r. b. Zarząd Główny Związku został wezwany do Prezydjum Rady Ministrów na konferencję, w czasie której Pan Radca Dr. Kafliński zaznajomił przedstawicieli naszego Związku z treścią projektu, starając się uzyskać oświadczenie w sprawie projektowanej ustawy, ponieważ jednak projekt ten obejmuje 216 artykułów z których wiele pogarsza przepisy obecnie obowiązującej ustawy, przeto delegaci oświadczyli, iż opinję o projekcie mogą wyrazić dopiero po zaznajomieniu się dokładnem z projektowaną ustawą i po porozumieniu z Członkami Wydziału Wykonawczego Zarządu Głównego.

Po omówieniu ważniejszych zmian w ustawie o państwowej służbie cywilnej, wobec których delegaci zgłosili swe zastrzeżenia i oświadczyli, że Zarząd Związku zgłosi na piśmie poprawki. Dr. Kafliński udzielił projekt rozporządzenia do przeglądnięcia oświadczając, że termin wniesienia poprawek nie może przekroczyć trzech dni, ponieważ ustawa ma wejść w życie w najbliższych dniach.

Potej konferencji Prezydjum Związku zwołało Posiedzenie Wydziału Wykonawczego, na którem omówiono szczegółowo całość projektu, a stwierdziwszy, że projektowane rozporządzenie pogorszyłoby w znacznym stopniu obecny stan prawny i materjalny pracowników państwowych, Wydział Wykanowczy uchwalił poczynić energiczne kroki na terenie Rządu o zmianę tego projektu i uwagi oraz poprawki do ustawy złożyć na piśmie do rąk Pana Prezesa Ministrów oraz wszystkich członków Rządu.

Opracowanie memorjału oraz poprawek do poszczególnych artykułów projektowanej ustawy Wydział Wykonawczy oddał w ręce Sekretarza Generalnego Zarządu Głównego.

Po upływie trzech dni Prezydjum Zarządu Głównego zgłosiło się po raz drugi w Prezydjum Rady Ministrów, celem wręczenia opracowanych poprawek i złożenia oświadczenia o stanowisku Związku wobec opracowanego przez Prezydjum Rady Ministrów projektu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o państwowej służbie cywilnej.

W czasie dwugodzinnej konferencji przedstawiciele Związku wskazali przedewszystkiem na pogorszenie w projekcie sprawy stabilizacji, urlopów wypoczynkowych i sposobu kwalifikowania niższych funkcjonarjuszów, które to przepisy w obowiązującej ustawie z dnia 17.II 1922 r. są znacznie dla pracowników korzystniejsze, a które to prawa obecny projekt bezceremonjalnie podwarza.

P. Dr. Kafliński oświadczył, że między 1-ą a 2-ą konferencją z przedstawicielami Związku, projekt uległ znacznym zmianom na korzyść pracowników państwowych.

Ponieważ jednak mimo tych drobnych zmian całość projektu była jednak dla niższych funkcjonarjuszów krzywdzącą, przeto delegaci oświadczyli, że zgłoszone poprawki powstrzymują i proszą o ich przyjęcie do projektu ustawy.

Konferencja zakończyła się oświadczeniem ze strony P. Dr. Kaflińskiego, że złożone do jego rąk postulaty Związku dotyczące ustawy o służbie cywilnej, przedstawi Panu Wice-Premjerowi.

8.II b. r. Prezydjum Związku zostało przyjęte na audjencji przez Pana Ministra Robót Publicznych, któremu wręczono memorjał z poprawkami do projektu ustawy o państwowej służbie cywilnej, prosząc go zarazem o poparcie postulatów ujętych w formie poprawek do tego projektu.

Po omówieniu poszczególnych artykułów tego projektu, delegacja otrzymała zapewnienie ze strony

Pana Ministra, że dołoży starań, aby projektowana ustawa w niczem nie pogorszyła obecnego stanu prawnego i materjalnego pracowników państwowych.

Dnia 12.III r. b. Prezydjum Związku zostało przyjęte na dłuższej audjencji przez Pana Ministra Spraw Wewnętrznych, któremu wręczono również memorjał z poprawkami do projektu pragmatyki służbowej o państwowej służbie cywilnej.

W czasie konferencji delegacja przedstawiła Panu Ministrowi obecny stan prawny i materjalny niższych funkcjonarjuszów, który w omawianym projekcie nietylko, że w niczem nie zmienia obecnego stanu na lepsze, lecz przeciwnie znacznie go pogarsza..

Delegaci prosili Pana Ministra, aby raczył przy uchwalaniu tej ustawy w Radzie Ministrów być rzecznikiem słusznych postulatów pracowników państwowych i nie dopuścił do pokrzywdzenia i tak żyjących w ciężkich warunkach niższych funkcjonarjuszów.

Po wysłuchaniu przemówień Delegatów, Pan Minister oświadczył, że uznaje uwagi Związku o projekcie ustawy o państwowej służbie cywilnej za słuszne, a zgłoszone poprawki przez Zarząd Związku za uzasadnione, zapewniając przedstawicieli Związku o swem życzliwem stanowisku w stosunku do pracowników państwowych.

Tego samego dnia Prezydjum Związku zgłosiło delegację u Pana Wice-Premjera D-ra Bartla. W delegacji tej mieli wziąść udział przedstawiciele naszego Związku i Związku Niższych Pracowników Poczt, Telegrafu i Telefonów.

Delegacja ta jednak nie przyszła do skutku, ponieważ w międzyczasie Prezydja Związków zostały zawiadomione przez Pana Dr. Kaflińskiego o decyzji Pana Wice-Premjera, wedle której, projekt nowej pragmatyki służbowej został zdjęty z porządku dziennego tym samym stał się nieaktualnym, a o dalszych postanowieniach Rządu w tej sprawie zostaną Związki powiadomione we właściwym czasie.

Tak więc projekt nowej pragmatyki służbowej, który groził znacznem pogorszeniem niższym funkcjonarjuszom i pracownikom państwowym dzięki stanowczemu i rzeczowemu stanowisku, jakie wobec niego zajęli pracownicy państwowi zrzeszeni w Centralnych Organizacjach, przestał być aktualnym, a tym samym niebezpieczeństwo pogorszenia losu pracowników państwowych zostało usunięte.

Przy tej okazji należy zwrócić uwagę wszystkich pracowników państwowych na potrzebę stworzenia jednolitego frontu całego świata pracowników państwowych do pracy o zdobycie dobrych i sprawiedliwych ustaw, na które wpływ mogą pracownicy państwowi uzyskać tylko i wyłącznie przez wielkie organizacje.

Niechaj to niebezpieczeństwo, jakie w wielu artykułach projektu, o którem mowa, groziło niższym funkcjonarjuszom będzie dla nich przestrogą, a zarazem nauką, że przez apatję i obojętność wobec swych własnych spraw zawodowych, co gorsze przez rozbijanie się na małe grupki mogą sobie wprzyszłości przynieść niepowetowane straty, które nie dadzą się naprawić później samem narzekaniem lub składaniem winy na innych.

Nadmieniamy w końcu, że akcję w sprawie nowej pragmatyki służbowej prowadziliśmy w porozumieniu ze Stowarzyszeniem Urzędników Państwowych oraz wspólnie z Prezydjum Związku Niższych Pracowników Pocztowych.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Poprawki do pragmatyki służbowej.

DO PANA PREZESA RADY MINISTRÓW.

W związku z przedstawionym nam projektem rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o państwowej służbie cywilnej, Zarząd Główny Związku Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych i Zarząd Główny Związku Niższych Pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów Rzeczypospolitej Polskiej pozwala sobie przedłożyć Panu Prezesowi następujące uwagi i wnioski do uwzględnienia w wymienionym projekcie ustawy.

I. Uwagi szczegółowe.

W przedstawionym nam przez Pana Radcę D-ra Kaflińskiego projekcie stwierdziliśmy, że obok nieznacznych zmian uwzględniających minimalną część postulatów niższych funkcjonarjuszów państwowych, większość najistotniejszych koncepcji przez nas wysuwanych w projekcie tym nie znalazła uwzględnienia i została całkowicie pominięta, a sama konstrukcja praw funkcjonarjuszów niższych została oparta na zasadach wprost przeciwnych od zasad przez nas bronionych nietylko z punktu widzenia praw funkcjonarjuszów oraz według naszego wyrozumienia z punktu widzenia interesu służby co stanowi znaczne pogorszenie stosunku do zasad obecnie obowiązującej ustawy.

W art. 181 — projekt ustala ocenę kwalifikacji jedynie na stopniu oceny pomija natomiast postępowanie przy kwalifikowaniu oraz możność odwołania się od krzywdzącej oceny kwalifikacyjnej.

Ze względu nato, że konsekwencje kwalifikacji mają duże prawne i praktyczne znaczenie oraz, że w kwalifikacji znajduje wyraz nietylko zdolność funkcjonarjusza do wykonywania powierzonej mu pracy, ale również stosunek zwierzchnika do podwładnego, a nawet wprost dobra lub zła wola przełożonego do podwałdnego, przeto zapewnienie możności odwołanie się przeciw jednostronnej i niesprawiedliwej ocenie kwalifikacji do wyższej władzy lub komisji kwalifikacyjnej wyższej jest koniecznem dla uniknięcia krzywdzących i wskutkach swych dotkliwych, jednostronnych, złych kwalifikacji.

W art. 183 — przewiduje wydanie regulaminów, instrukcyj, a nawet doraźnych zarządzeń określających powinności służbowe niższego funkcjonarjusza przez władzę przełożoną względnie kierownika tej władzy, lub urzędu co daje możność do dowolnego interpretowania tego przepisu.

Zdaniem naszem regulaminy określające powinności służbowe niższego funkcjonarjusza winny podlegać zatwierdzeniu wyższych władz, celem ujednostajnienia obowiązków niższych funkcjonarjuszów wypełniających analogiczne obowiązki służbowe na całym obszarze Rzeczypospolitej.

W art. 184 — przewidzianem jest obowiązkowe

pełnienie służby poza wyznaczonemi godzinami pracy bez osobnego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

Sformułowanie tego artykułu stwarza szerokie możliwości i nadaje cechę normalnych stosunków błędnych organizacji pracy lub braku odpowiedniej ilości personelu. Artykuł ten powinien stawiać zasadę przestrzegania godzin służbowych z jednej strony, a z drugiej przestrzeganie przez władzę, aby obowiązki służbowe były załatwiane w normalnych godzinach i by w dni świąteczne praca nie była prowadzona, a jedynie w drodze wyjątkowej w wypadkach — nieprzewidzianych praca mogła się odbywać poza godzinami normalnie przewidzianemi za stosownem, osobnem wynagrodzeniem.

Art. 185 — nakłada obowiązek na niższego funkcjonarjusza wykonywania wszelkich zleceń kierowników władz, urzędów i pełniących służbę w nich urzędników, do których niższy funkcjonarjusz jest w stosunku podwładności. Dotychczasowe doświadczenie wykazuje, że ogólnikowość tego artykułu daje możność używania niższych funkcjonarjuszów do spełniania posług prywatnych w domach kierowników urzędów i urzędników ze szkodą dobra służby i krzywdą niższych funkcjonarjuszów. Odmowa spełniania posług prywatnych nie mających nic wspólnego z dobrem służby wpływa na ocenę kwalifikacji i powoduje częste represje, obniża przytem powagę urzędów, w których wypadki te mają miejsce.

Art. 188 — w ustępie 2-gim przewiduje pełnienie służby w niedzielę, przyznając wynagrodzenie za pełnienie tej służby jedynie w tym wypadku, jeżeli służba trwała przez czas przewidziany normalnie w dniu powszednim. Ponieważ dyżury w dnie świąteczne trwają zazwyczaj przez czas nieco krótszy, przeto praca w niedziele i święta trwająca choćby $7^1/_2$ godzin nie podlega wynagrodzeniu.

Celem zapewnienia funkcjonarjuszom spoczynku niedzielnego należałoby służbę w urzędach tak unormować, aby praca w niedziele nie była prowadzona, a tylko w wyjątkowych wypadkach tam gdzie dobro służby tego wymaga, funkcjonarjusz który pełnił obowiązki służbowe w niedzielę powinien otrzymać zwolnienie od zajęć służbowych w jednem z dni powszednich w tygodniu następującym po niedzieli, lub wynagrodzenie za ilość godzin przepracowanych w niedziele lub święta.

W art. 192 — projekt przewiduje zmniejszenie urlopów wypoczynkowych dla funkcjonarjuszów niższych o jeden tydzień. Ograniczenie to uważamy za niesłuszne i nieuzasadnione z następujących powodów:

a) praca fizyczna jest niemniej wyczerpującą siły od pracy umysłowej,

b) im stopień służbowy jest niższy tem praca jest bardziej mechaniczna i bardziej męcząca,

c) funkcjonarjusze wyższych stopni płac mają możność lepszego zużytkowania wolnego czasu dla wypoczynku, gruntowniejszego leczenia się.

Funkcjonarjusze niżsi pracujący po 10 do 15 godzin na dobę przy złem odżywianiu się potrzebują dłuższego okresu czasu wypoczynkowego dla poratowania zdrowia i wzmocnienia sił do pracy. Uważamy przeto, że urlop wypoczynkowy uzależniony winien być wyłącznie od czasu służby, a nie od stopni — płac, z tem, że w razie nie wykorzystania tego urlopu wypoczynkowego w pewnym czasie z powodu przeszkód służbowych, funkcjonarjusz winien mieć możność wykorzystania go w innym czasie, lub wynagrodzenia za okres urlopu wypoczynkowego odmówionego przez władzę przełożoną z powodu przeszkód służbowych.

Art. 195 — nie określa sposobu w awansowaniu niższych funkcjonarjuszów w grupach płac pozostawiając to ustawie uposażeniowej co stwarza lukę w ustawodawstwie, gdyż odnośnie do innych kategorji ustawa o państwowej służbie cywilnej przewiduje sposób awansowania w grupach płac. Z uwagi, iż niższy funkcjonarjusz niema możności awansowania na stanowiska służbowe, przeto jedyną, słuszną i sprawiedliwą oceną jego pracy jest ustawowe zastosowanie automatycznego awansu w grupach płac, jak to ma miejsce w stosunku do nauczycieli szkół powszechnych.

Art. 198 — przewiduje ustalenie w służbie państwowej po 10 latach służby państwowej polskiej zatem w stosunku co dotychczas obowiązującej ustawy stan ten ulega pogorszeniu, ponieważ w myśl art. 104 ust. 2-gi ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. poz. 164 (Dz. U. 21), okres służby prowizorycznej (do odwołania) nie mógł dłużej trwać niż dwa lata.

Ponieważ ustęp 3 art. 198 postanawia, iż funkcjonarjusze mianowani do odwołania nie zostają ustaleni w służbie państwowej nawet po 10 latach z tego wynika, że kategorja tych pracowników zostanie w przyszłości pozbawiona praw do zaopatrzenia emerytalnego i innych świadczeń przewidzianych w art. 194. Ponieważ mianowanie funkcjonarjuszów do odwołania budzi poważne wątpliwości i w dotychczasowem zastosowaniu trudem byłoby określić, w jakich wypadkach można odpowiedni przepis zastosować, przeto w memorjale złożonym w sierpniu 1927 r. Panu Prezesowi proponowaliśmy, aby mianowanie do odwołania miało miejsce jedynie w tych wypadkach, gdy chodzi o czynności w charakterze przejściowym. Ze względów zasadniczych wydaje nam się za najbardziej wskazane utrzymanie dwóch kategoryj niższych funkcjonarjuszów t. j. funkcjonarjuszów prowizorycznych i stałych.

II. Wnioski szczegółowe.

Do art. 181 — należałoby dodać ustęp w następującem brzmieniu: „w razie otrzymania oceny kwalifikacyjnej złej może niższy funkcjonarjusz w ciągu dni 15 po zawiadomieniu go o niej wnieść zażalenie do wyższej władzy i prosić o poddanie jego kwalifikacji ponownemu rozpatrzeniu przez komisję kwalifikacyjną w zmienionym składzie osób."

Do art. 183 — należałoby dodać ustęp 3-ci „Regulamin lub instrukcja określająca powinności funkcjonarjusza niższego podlega zatwierdzenia przez władzę Naczelną.

Do art. 184 — w ust. 2-gim po słowach „wyznaczonemi godzinami pracy wstawić zdanie: „za osobnem wynagrodzeniem".

Za pracę w godzinach nadliczbowych funkcjonarjusz będzie otrzymywał specjalne wynagrodzenie w stosunku prostym do przepracowanych godzin oraz do pobieranego uposażenia.

Do art. 185 — należałoby dodać ustęp 2 w następującem brzmieniu: „funkcjonarjusz niższy nie może być używany przez kierowników władz urzędów lub instytucji państwowych i przez urzędników, pełniących w tych instytucjach służbę, do pełnienia posług prywatnych.

W art. 188 — ustęp 2 należałoby określić słowem: „przez czas normalny przewidziany.

Do art. 192 w ustępstwie 2-gim po słowach „od roku do lat 10 do trzech tygodni, dodać zdanie: „od lat 10 do 20 cztery tygodnie urlopu, od 20 do 30 włącznie 5 tygodni urlopu, od 30 do 35 włącznie 6 tygodni urlopu.

Do tego samego artykułu należałoby dodać ustęp 3-ci, funkcjonarjuszowi niższemu, któremu z ważnych przeszkód służbowych odmówiono lub skrócono urlop wypoczynkowy należy umożliwić w wykorzystaniu urlopu w innym czasie, lub przyznać wynagrodzenie stosowne do jego miesięcznego uposażenia służbowego łącznie ze wszystkiemi dodatkami za okres czasu odmowionego lub skróconego przez władze przełożoną urlopu wypoczynkowego.

Art. 193 — proponujemy w następującym brzmieniu: funkcjonarjusz niższy awansuje automatycznie w grupach płac, według następujących zasad:

Funkcjonarjusz niższy rozpoczyna służbę w XIV grupie płac, przy mianowaniu otrzymuje grupę XIII, po przesłużeniu 5 lat w grupie XIII, otrzymuje grupę XII, podalszych 9 latach grupę XI, wreszcie po następnych 9 latach grupę X-ą.

Niezależnie od czasowego posuwania się w grupach uposażenia każdy funkcjonarjusz posuwa się automatycznie w obrębie grup uposażeniowych do wyższych szczebli wedle zasad art. 6-go ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. Rz. R. Nr. 115, poz. 934).

Funkcjonarjusz niższy nie może awansować w razie wdrożenia przeciwko niemu postępowania karnosądowego, dyscyplinarnego lub zawieszenia w służbie, aż do ukończenia postępowania względnie zniesienia zawieszenia w służbie.

Jeżeli postępowanie karne lub dyscyplinarne zakończy się uniewinnieniem funkcjonarjusza automatycznie przywraca mu się wstrzymane na okres postępowania prawo posuwania się do wyższych grup uposażenia.

Art. 198 — proponujemy zmienić na następujące brzmienie.

Funkcjonarjusz niższy mianowany prowizorycznie do odwołania po 5-letniej służbie państwowej zostaje ustalony na zajmowanem stanowisku służbowem.

Do art. 206 — proponujemy brzmienie następujące: „funkcjonarjusze niżsi prowizoryczni mianowani do odwołania, którzy w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy posiadają 3-letnią nieprzerwaną służbę państwową i kwalifikacje zadawalniające uważani będą za automatycznie ustalonych.

Warszawa, dnia 12 marca 1928 r.

(—) **Pindras**
Prezes

(—) **Stanisławski**
Prezes

(—) **K. Mozgała**
Sekretarz

(—) **T. Chamski**
Sekretarz

AKCJA ZARZĄDU GŁÓWNEGO W SPRAWACH UPOSAŻENIOWYCH.

Zmiana ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. zmienia postanowienia niektórych przepisów ustawy z dnia 9 października 1923 r. na korzyść funkcjonarjuszów prowizorycznych, którem ustawa z dnia 9 października 1923 r. nie dawała prawa do zaliczek na płacę i do umundurowania.

Obecne rozporządzenie zmienia postanowienia artykułu 15-go i 19-go ustawy z 1923 roku w tym kierunku, że słowo „stali" w tych artykułach zostaje skreślone, tem samem rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go marca r. b. rozszerza prawo korzystania z zaliczek na płacę i umundurowania również na funkcjonarjuszów prowizorycznych.

O poprawę bytu dróżników państwowych i strażników rzecznych.

W czasie audjencji u Pan Ministra Robót Publicznych Prezydjum Związku przedstawiło Panu Ministrowi nader ciężkie położenie materjalne tej kategorji pracowników państwowych, którzy pobierając płacę miesięczną po 66 złotych miesięcznie żyją wraz z rodzinami w ostatecznej nędzy.

Delegacja prosiła Pana Ministra o podwyższenie płac miesięcznych, przyznanie dodatków procentowych, jaki otrzymują inni pracownicy państwowi, również i dróżnikom o przyznanie dodatku na członków rodziny, orazpodwyższenia dodatku mieszkaniowego i odszkodowania za zniszczoną odzież.

W czasie konferencji zwrócono uwagę na ciągle powtarzające się opóźnienia w wypłacie emerytów tym dróżnikom, którży w roku 1925-ym przeszli z etatów na pracowników kontraktowych, a nadto na krzywdzące potrącenia z zaopatrzenia emerytalnego kwot, które dróżnicy otrzymują tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież oraz wynagrodzeń za pracę w porze nocnej, wskutek czego, faktycznie dróżnicy odszkodowania za odzież nie otrzymują, a pełniąc pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej, wynagrodzenia, jakie z tego tytułu otrzymają zostają im potrącone z zaopatrzenia emerytalnego.

W odpowiedzi na przemówienie delegacji oświadczył Pan Minister, że sprawa poprawy bytu dróżników i strażników rzecznych wiąże się ściśle z ogólną poprawą bytu pracowników państwowych, i w chwili, gdy sprawa ta będzie ostatecznie załatwioną, obecne płace dróżników również zostaną podwyższone.

Odnośnie do potrąceń z zaopatrzenia emerytalnego kwot wypłacanych tytułem odszkodowania za zniszczoną odzież i pracę w godzinach nadliczbowych przyrzekł Pan Minister życzliwie rozpatrzyć i w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu wydać odpowiednie w tej sprawie zarządzenie.

Przy końcu audjencji wspomniał Pan Minister o przyznaniu prawa używania trawy z rowów, przy gościńcach na wałach i kępach, z którego to prawa w ubiegłym roku nie wszyscy mogli korzystać z powodu istniejących dzierżaw, natomiast w tym roku wszyscy dróżnicy i strażnicy rzeczni przydział należny im na mocy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 8-go lipca 1927 r. L. I. Os. 2095/27 otrzymają w naturze lub w gotówce.

Przydział ten poprawi znacznie warunki egzystencji dróżników i strażników rzecznych.

O dodatek wyrównawczy do uposażenia za miesiąc kwiecień 1928 r.

Dnia 27 marca b. r. p. Minister Skarbu Czechowicz w towarzystwie p. podsekretarza stanu wicemin.

Grodyńskiego przyjął delegację Centralnej Komisji Porozumiewawczej Związków Zawodowych Pracowników Państwowych.

Delegacja przedstawiła p. Ministrowi potrzebę najśpieszniejszego przeprowadzenia sprawy dodatku do uposażenia za m. kwiecień, wyrażając przytem obawę, że z powodu niezałatwienia tej sprawy drogą dekretu p. Prezydenta Rzpltej na mocy pełnomocnictw, które wygasają w dniu 27-go b. m., wypłacanie należnego dodatku może nie nastąpić przed świętami, co byłoby bardzo przykrą dla pracowników państwowych niespodzianką.

Następnie delegacja podniosła kwestję umożliwienia Związkom przedstawienia Rządowi uwag do opracowanej już przez Min. Skarbu projektu nowej ustawy uposażeniowej przed ostatecznem zatwierdzeniem go przez Radę Ministrów.

W dalszym ciągu poruszono sprawę: dodatku 60% dla pracowników kontraktowych, opłacanych z ryczałtu i pracowników kolejowych próbnych i sezonowych, przyjętych na służbę po dniu 1.I.1926 r. Wkońcu delegacja domagała się przywrócenia dodatku uzdrowiskowego, oraz podwyższenia norm dodatku mieszkaniowego o procent, wynikający z ustawy o ochronie lokataorów. Pan Minister Czechowicz przyrzekł pierwsze dwie sprawy (wypłacenia zasiłku na kwiecień i uzgodnienia ustawy uposażeniowej ze Związkami) przedstawić na najbliższem posiedzeniu Rady Ministrów. Kwestja dodatku mieszkaniowego jest przez p. Ministra traktowana łącznie ze sprawą zasiłku.

P. Wiceminister Grodyński oświadczył, że załatwi w czasie najbliższym wypłatę 60% zasiłku (sześćdziesięcioprocentowego), oraz, — że dodatek uzdrowiskowy jest przewidziany w nowej ustawie uposażeniowej.

Dnia 28 marca 1928 roku, został wręczony Panu Ministrowi Skarbu Rzeczypospolitej Polskiej memorjał, następującej treści:

Podpisane Związki zawodowe pracowników państwowych zwracają się do Pana Ministra z prośbą o zgłoszenie na Radę Ministrów wniosku wypłacenia przed świętami Wielkiejnocy wszystkim funkcjonarjuszom państwowym dodatku wyrównawczego do uposażenia na miesiąc kwiecień. Dodatek ten winien odpowiadać różnicy między realną wartością płac z lat 1924/5 a obecnem faktycznem uposażeniem.

Sprawa ta wymaga pośpiesznego przeprowadzenia jej ze względu na niewątpliwe, nadzwyczaj ciężkie położenie pracowników państwowych, w szczególności zaś na nieuniknione wydatki świąteczne i wiosenne.

Związki zawodowe pracowników państwowych jednomyślnie stwierdzają konieczność zasadniczego rozstrzygnięcia przez Rząd i Sejm kwestji uposażenia, do czasu załatwienia tej sprawy w drodze ustawodawczej— dalszego regulowania uposażenia przez Rząd w formie dodatków wyrównawczych, stosowanych już częściowo w pierwszym kwartale b. r.

Związek Zawodowy Pracowników Kolejowych, Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych, Związek Urzędników Kolejowych, Związek Drużyn Konduktorskich, Związek Polskiego Nauczycielstwa Polskich Szkól Średnich. Związek Mechaników Polskich Szkół Państwowych, Związek Pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów, Stowarzyszenie Urzędników Państwowych, Związek Niższych Funkcjonarjuszów Państwowych Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej. z dnia 22 marca 1928 r. o komisjach weryfikacyjnych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Osobom, pozostającym w służbie państwowej, w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, którym przysługiwało na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1020 r. (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 429 do 436) prawo do zaliczenia do wysługi lat czasu poprzedniej służby państwowej lub samorządowej w b. państwach zaborczych, względnie czasu pracy zawodowej, czas ten może być zaliczony do czasu służby, jeżeli zaliczenia na podstawie wyżej wymienionych ustaw nie dokonano bez winy tych osób, oraz jeżeli osoby te zgłoszą swoje prawa w terminie do dnia 31 grudnia 1928 r.

Art. 2. Celem wykonania niniejszego rozporządzenia utworzone zostaną przy wszystkich władzach naczelnych komisje weryfikacyjne, których skład i tryb postępowania określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 3. Zaliczenie dokonane na podstawie niniejszego rozporządzenia wywiera te same skutki prawne, jak zaliczenie dokonane na podstawie ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 do 436) z tym wyjątkiem, że nie daje prawa do dodatku za wysługę lat, oraz do różnicy uposażenia za czas do dnia 31 grudnia 1928 r.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: **I. Mościcki.**
Prezes Rady Min. i Min. Spraw Wewnętrznych **J. Piłsudski.**
Minister: **K. Bartel.**
Minister Spraw Wewnętrznych: **Sławoj-Składkowski.**
Minister Spraw Zagranicznych: **August Zaleski.**
Minister Skarbu: **G. Czechowicz.**
Minister Sprawiedliwości: **A. Meysztowicz.**
Minister Wyzn. Rel. i Ośw. Publicznego: **Dr. Dobrucki.**
Minister Rolnictwa: **K. Niezabytowski.**
Minister Przemysłu i Handlu: **E. Kwiatkowski.**
Minister Komunikacji: **Romocki.**
Minister Robót Publicznych: **Moraczewski.**
Minister Pracy i Opieki Społecznej: **Dr. Jurkiewicz.**
Minister Reform Rolnych: **Witold Staniewicz.**
Minister Poczt i Telegrafów: **Bogusław Miedziński.**

Wspólna niedola łączy nawet pokłóconych. „Poczta" donosi: Jak wiadomo, Czecho-Słowacja jest państwem narodowościowem. Na 12 miljonów ludności państwa czechosłowackiego przypada 6 miljonów Czechów i 8 miljonów innych narodowości: Słowaków, Niemców, Węgrów, Polaków, Rusinów i Ukraińców. Wskutek tarć narodowych i trudności językowych powstały odrębne organizacje pocztowców, głównie słowackich, niemieckich, czeskich. Do Unji Pocztowej, skupiającej Czechów należy największa ilość czołnków (24.000). Celom lepszej współpracy o poprawę bytu

połączyło się obecnie kilka organizacyj nie czeskich w jeden związek pod nazwą: Liga organizacyj państwowych w Czechosłowacji. Liga ta liczy 18.000 pocztowców i współpracuje z Unją pocztowców czeskich. Do Ligi przystąpiło 8 organizacyj pocztowców, 2 czeskie, 2 słowackie, 1 czesko-słowacka, 3 niemieckie.

Czesi są lepiej sytuowani niż pracownicy polscy, można więc mieć nadzieję, że coraz bardziej dokuczliwa nędza skłoni i pracowników państwowych polskich do wspólnej myśli o swoim losie. Na tem współdziałaniu zyskałoby i życie społeczne, bo tylko wielkie organizacje są zdolne do prowadzenia pracy społecznej. Boć przecie i różnic narodowościowych u nas niema.

W Austrji i u nas. Pracownicy państwowi w Austrji, jak wiadomo, osiągnęli rekord ...w nędzy. Zdołali nawet prześcignąć swych polskich kolegów.

Okazuje się jednak, że w traktowaniu ich jest pewna różnica. U nas np. istnieje tendencja stopniowego zniesienia dodatku skonomicznego, przeznaczonego dla rodziny pracownika przez zmniejszenie liczby uprawnionych do otrzymywania dodatku (dotychczas do 5 osób, obecnie podobno do 2-ch). W Austrji istnieje nawet zwiększenie dodatku, jak to uchwaliła Rada Narodowa; przyznała ona dodatki dla dzieci: pierwsze dziecko — 5 szylingów (1 dol. — 7 szyl)., drugie — 10, trzecie — 20, czwarte — 25, piąte — 10, szóste — 25.

Pozatem od nowego roku płace urzędnicze zostały podwyższone od 5 do 20%, a jednocześnie określono zasadniczą płacę miesięczną na 170 szylingów (około 200 zł.).

Co będzie u nas — nie wiadomo. Ma zająć się tem Sejm.

Czterdziestopięcio procentowy zasiłek dla pracowników państwowych na II-gi kwartał r. b.

Sejm uchwalił wypłatę 45% zasiłku dla pracowników państwowych na II-gi kwartał r. b., który będzie wypłacony w dwóch ratach w terminie 2-go kwietnia i 20-go maja r. b.

Interwencję Wydziału Wykonawczego w sprawach uposażeniowych.

Wydział Wykonawczy interwenjował w Ministrstwie Rolnictwa w sprawie przyznania wyższych grup płac dla gajowych oraz przyznania tymże na koszt Skarbu Państwa ubrań służbowych, podwyższenia dodatków ekonomicznych oraz ubezpieczenia emerytalnego.

W sprawie tych samych postulatów dotyczących funkcjonarjuszów kolejek leśnych interwenjował Wydz. Wyk. w Prezydjum Ministerstwa Rolnictwa, a nadto u Pana Inspektora Lasów Państwowych, oraz u Pana Naczelnika Wydziału Leśnego Ministerstwa Rolnictwa.

Delegacja, w skład której wchodzili: Sekretarz Zarządu Głównego i Kol. Wierzbinka znalazła u wymienionych przedstawicieli Ministerstwa pełne zrozumienie dla przedstawionych postulatów i przyrzeczenie poprawy bytu tej kategorji pracowników państwowych.

U Pana Dyrektora Departamentu Chowu Koni, Delegacja Związku interwenjowała w sprawach uposażeniowych i godzin pracy w Państwowych Zakładach Chowu Koni i tutaj Delegacja Związku uzyskała zapewnienie, że przedstawione przez Delegację postulaty odnoszące się do niższych pracowników tych Zakładów zostaną przez Ministerstwo Rolnictwa życzliwie rozpatrzone.

Dnia 27 marca r. b. Delegacja Zarządu Głównego w osobach: Sekretarza GeneralnegoZarządu Głównego i Kol. Szabłowskiego została przyjęta przez Pana Prezesa Warszawskiej Izby Skarbowej, któremu po poprzedniem ustnem przedstawieniu obecnych warunków służbowych w Warszawskiej Izbie Skarbowej wręczono obszerny memorjał, zawierający postulaty niższych funkcjonarjuszów Izby Skarbowej w sprawach płac, godzin służbowych, umundurowania i t. d.

Pan Prezes złożony Mu memorjał przyrzekł życzliwie rozpatrzeć i w granicach możliwości postulaty słuszne uwzględnić, poczem polecił Delegatom udać się do Pana Naczelnika Wydziału Prezydjalnego Blusiewicza dla dokładnego omówienia treści memorjału.

Podobnież jak u Pana Prezesa Izby Skarbowej, tak też u Pana Naczelnika Delegaci znaleźli pełne zrozumienie dla słusznych postulatów zmierzających do polepszenia bytu i warunków pracy niższych funkcjonarjuszów Izby Skarbowej w Warszawie.

Czego domagamy się od Rządu i Sejmu.

Sprawa poprawy bytu pracowników państwowych znajduje się wciąż jeszcze w ponurej niepewności.

Ustalenie pracowników państwowych w służbie przeciąga się w nieskończoności i pomimo upływu przeszło pięciu lat od czasu wydania ustawy o państwowej służbie cywilnej, żaden niższy funkcjonarjusz nie został dotąd ustalony.

Art. 116 wisi, jak zmora nad pracownikami państwowymi niepewnymi swego jutra.

Sprawa poprawy bytu mimo różnych zapowiedzi i komunikatów nie postąpiła ani krok naprzód ku ostatecznemu załatwieniu mimo, że drożyzna rośnie z dnia na dzień i to w tempie przyśpieszonym.

Pobory pracowników państwowych i emerytów od szeregu miesięcy trzymają się stale na jednem i tym samym poziomie zaledwie od czasu do czasu po wielkich mozołach, zabiegach i delegacjach uda się uzyskać jakiś dodatek w formie upokarzającego zasiłku, który u niższych funkcjonarjuszów wynosi zaledwie parę złotych.

Od szeregu lat czynniki rządzące przyobiecują naprawić wyrządzoną w roku 1920-ym krzywdę najstarszym latami służby niższym funkcjonarjuszom, których przy zaszeregowaniu do stopni płac w dniu 1 sierpnia 1920 r. w niemiłosierny sposób pokrzywdzono, odbierając im posiadane na zasadzie lat służby i dekretów nominacyjnych stopnie płacy przy przeszeregowaniu ich o kilka stopni niżej obniżając im tem samem pobory służbowe.

Czas pracy w urzędach państwowych nie jest ochroniony żadną ustawą, wskutek czego praca ta trwa po 12 — 16 godzin na dobę, a w pewnych wypadkach przy pełnieniu dyżurów nocnych trwa nieprzerwanie po 30 kilka godzin na dwie doby.

Większość pracowników państwowych nie posiada zaopatrzenia na wypadek kalectwa, niezdolności do pracy lub starości, mimo, że pracuje w urzędach państwowych po kilka, a nawet kilkanaście lat.

Od szeregu lat palącą kwestję uregulwania prawnego i materjalnego bytu pracowników państwowych załatwia się przyrzeczeniem opracowania projektów, odnośnych ustaw i obietnicami.

Dotychczas nie wyszliśmy poza fazę projektów i obietnic, a tymczasem z dniem każdym potęguje się nędza wśród tysiącznych rzesz pracowniczych, które jednak muszą żyć, ubrać się, płacić wysokie komorne

i którym nawet zachorować nie wolno, bo pomoc lekarska funkcjonuje tak marnie, że staje się nie pomocą, ale raczej parodją.

Stan Skarbu Państwa poprawił się na tyle, że można bez obawy naruszenia równowagi budżetowej przystąpić do jakiejś możliwej poprawy bytu od szeregu lat głodujących rzesz pracowników państwowych.

Domagamy się zatem tak od Rządu jak i od Sejmu, aby w imię praw do życia, w imię powagi władzy i godności pracownika państwowego, jako człowieka i obywatela wystąpiono wreszcie do przeprowadzenia stabilizacji pracowników państwowych na zasadach ustawy z dnia 17.II 1922 r., mających potrzebne ku temu warunki względnie 3 lata służby.

Domagamy się uregulowania płac pracowników państwowych i dostosowania tych płac do minimum egzystencji najniższego pracownika państwowego.

Domagamy się zaszeregowania do wyższych grup płac i przywrócenia stopni płac, posiadanych przed wejściem w życie pierwszej polskiej ustawy uposażeniowej z zaliczeniem lat służby państwowej polskiej do szczebli płac.

Domagamy się przestrzegania ośmio godzinnego dnia pracy, oraz zwolnienia od pracy w niedziele i święta.

Domagamy się ubezpieczenia emerytalnego na wypadek kalectwa, niezdolności do pracy lub starości dla wszystkich kategorji pracowników państwowych oraz wdów i sierot po tychże pracownikach.

Ufamy, że te słuszne żądania, których zaspokojenie leży nietylko w interesie samych pracowników państwowych, lecz w równej co najmniej mierze w interesie samego Państwa, zostaną należycie przez Rząd i Sejm docenione i zrealizowane.

Nie tędy droga.

Z różnych stron kraju dochodzą nam skargi na nieuzasadnione potrącania z poborów służbowych miejszych lub większych kwot, na rzecz różnych Związków Urzędniczych, Uzdrowisk lub Związku Wojewódzkiego Zrzeszeń Urzędniczych.

I tak: z Województwa Krakowskiego donoszą nam o potrąceniu w niektórych Urzędach po dwa złote „pogłównego" na rzecz Związku Zrzeszeń w Krakowie.

W Więziennictwie znów potrąca się dozorcom więźni z ich marnych poborów i wbrew ich woli na Uzdrojowisko oraz na książki, których ci ani nie zamawiają, ani też nie żądają.

Potrącenia te nie mają żadnych prawnych podstaw, a ściągane są jedynie dzięki temu, że pokrzywdzeni ograniczeniem swych poborów nie mogą przeciwko temu się bronić z obawy przed represjami przełożonych.

Uważamy każdą działalność Samopomocy czy Kulturalną prowadzoną przez ten lub inny Związek za pożądaną nie możemy się jednak z tem zgodzić, aby akcję, których celem jest wyłącznie obrona i korzyści P. P. Urzędników były opłacane i to w drodze przymusu przez niższych funkcjonarjuszów.

Funkcjonarjusze niżsi posiadają własną organizację, która ma cały szereg zadań do spełnienia wyłącznie siłami własnemi bez pomocy materjalnej wyższych kategorji pracowników państwowych.

Przeciwko samowolnym i bezprawnym ograniczeniom poborów służbowych niższych funkcjonarjuszów będziemy występować bezwzględnie, podając każdy fakt do wiadomości odnośnych Panów Ministrów, a niezależnie od tego, każde nadużycie tego rodzaju piętnować będziemy w prasie z wymienieniem nazwisk tych, którzy na tego rodzaju samowolę sobie pozwalają, radzimy przeto budować Uzdrowiska, sprzedawać własne wydawnictwo, zbierać „pogłówne" od tych, którzy z tych świadczeń będą korzystać, ale nigdy od niższych funkcjonarjuszów, którzy z tych dobrodziejstw i opieki nigdy korzystać nie będą.

ŻYCIE ZWIĄZKOWE.

WARSZAWA. Dnia 15-go stycznia r. b. odbyło się Zebranie Członków Sekcji Skarbowej Związku N. F. P., na którem dokonano wyboru przewodniczącego Sekcji Skarbowej i omówiono sprawy zawodowe, dotyczące Nższych Funkcjonarjuszów w resorcie Ministerstwa Skarbu.

W zebraniu przewodniczył Kol. Jankowski, na wnosek którego wybrano Przewodniczącym Sekcji Skarbowej Kol. Jana Ślusarczyka.

O znaczeniu organizacji i działalności Zarządu Głównego w kierunku poprawy bytu Niższych Funkcjonarjuszów przemawiali Koledzy: Brzuski i Pindras.

Kol. Bańkowski poruszył sprawę ubrań służbowych proponując, aby Zarząd Sekcji spowodował interwencję Zarządu Głównego w Ministerstwie Skarbu i u Pana Prezesa Izby Skarbowej o dostarczenie w oznaczonym terminie ubrań służbowych wszystkim Niższym Funkcjonarjuszom.

Kol. Ślusarczyk na zakończenie obrad zwrócił się apelem do obecnych, aby rozpoczęli wydatniejszą akcję nad zjednaniem do Związku wszystkich niższych funkcjonarjuszów zatrudnionych w Ministerstwie Skarbu i w Izbie Skarbowej w Warszawie, zaznaczając że tylko wówczas będzie można pracować nad poprawą bytu, gdy wszyscy interesowani znajdą się w szeregach organizacji.

WARSZAWA. Protokół Zebrania Sekcji Więziennictwa Wojskowego, które odbyło się w dniu 9-go marac r. b. z porządkiem dziennym. Referat organizacyjny wybory tymczasowego Zarządu. Wolne wnioski.

Przewodniczył Wice-Prezes Kol. Grzegorczyk z Zarządu Głównego N. F. P. Protokół prowadził Sekretarz Sekcji Skarbowej Kol. Jankowski.

Po referacie organizacyjnym Kol. Brzuskiego przystąpiono do wyboru Zarządu Sekcji, wybierając Zarząd Sekcji Więziennictwa Wojskowego w następującym składzie: Przewodniczący Kol. Michałkowski, Zast. Kol. Pawłowski, Sekretarz Kol. Wądołkowski, Zast. Sekretarza Kol. Marjanek, Skarbnik Kol. Olejarnik.

Kol. Michałkowski objąwszy przewodnictwo zaproponował do uchwalenia następującą rezolucję. „Zebrani w dniu 23.III 1928 r. niżsi funkcjonarjusze i pracownicy Ministerstwa Spraw Wojskowych po zaznajomieniu się z działalnością Związku N. F. P. R. P. postanawiają gremjalnie przystąpić do tego Związku i utworzyć Sekcję Cywilnych Pracowników Instytucyj Wojskowych przy Wydziale Wykonawczym Zarządu Głównego Związku N. F. P. R. P. w Warszawie". Rezolucja powyższa została przyjęta jednogłośnie.

Przewodniczący Sekcji złożył podziękowanie Zarządowi Głównemu za pracę organizacyjną oraz wezwał Zarząd Sekcji, jako też ogół zebranych do usilnej i wytrwałej pracy w kierunku zorganizowania wszystkich cywilnych pracowników w resorcie Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Na zakończenie odczytano postulaty pracowników Więziennictwa Wojskowego, które przekazano do rozpatrzenia i przedłożenia na piśmie Ministerstwu Spraw Wojskowych na tem zakończono zebranie nowej Sekcji, korej zadaniem będzie współpracować z ogółem Niższych Pracowników Państwowych nad polepszeniem doli cywilnych pracowników państwowych, zatrudnionych w Urzędach, Instytucjach i Zakładach wojskowych.

Zebranie Członków Sekcji Szkolnictwa Związku N. F. P.

Dnia 18 marca r. b. w własnej sali Związku odbyło się Zebranie Niższych Funkcjonarjuszów resortu Ministerstwa Oświaty, przy bardzo licznem udziale Kolegów Szkół Wyższych, Średnich i zawodowych.

Zebraniu przewodniczył Kol. Wardyński, który przed przystąpieniem do obrad, powitał Delegata z Wilna Kol. Butkiewicza.

Sprawozdanie z audjencji u Pana Ministra D-ra Dobruckiego i audjencji u Pana Naczelnika IV-go Departamentu Mini-

sterstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego złożył Sekretarz Generalny Związku N. F. P., który zaznajomił również zebranych z treścią nowego projektu pragmatyki służbowej i staraniach Zarządu Głównego o przyjęcie do tej ustawy postulatów zmierzających do polepszenia prawnego i materjalnego bytu niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Następnie, dłuższe przemówienie o znaczeniu silnej organizacji i warunkach pracy w szkolnictwie wygłosił Kol. Wardyński wzywając ogół Kolegów do przystępowania w szeregi Związkowe, zapewniając w imieniu Zarządu Sekcji, że rozpoczętą akcję o zmianę obecnych warunków służbowych w szkolnictwie prowadzić przy udziale Prezydjum Zarządu Głównego będzie tak długo, dopóki obecne nader ciężkie warunki pracy nie ulegną zmianie na lepsze.

Zebranie zakończono okrzykiem na cześć Marszałka Piłsudskiego.

WILNO. Dnia 15 stycznia r. b. odbyło się ogólne zebranie przy udziale 62-ch członków Koła Wileńskiego. Zebranie zagaił kol. Wołłejko, który na wstępie poświęcił kilka słów wspomnienia byłemu Przewodniczącemu Koła Wileńskiego ś. p. Miciulowiczowi, którego pamięć i zasługi położone około rozwoju organizacji, zebrani uczcili przez powstanie z miejsc.

W zebraniu przewodniczył kol. Nowicki sekretarzował kol. Aszkieloniec.

Po odczytaniu protokułu z ostatniego zebrania, który został bez poprawek przyjęty zabrał głos kol. Wołłejko, który zdał sprawozdanie z działalności Zarządu i Komisji Rewizyjnej, apelując do zebranych, aby w pracy organizacyjnej brali żywy udział i pomagali do rozwoju organizacji na terenie Województwa Wileńskiego.

Przewodniczący Komisji Rewizyjnej odczytał protokuł sprawozdania kasowego za rok 1926/27 z wnioskiem o udzielenie absolutorjum Zarządowi co zostało jednogłośnie uchwalone.

Na wniosek kol. Nowickiego uzupełniono wybór Zarządu przez wybranie do Zarządu kol. Adamowicza, Butkiewicza i Szafranowicza.

Na wniosek kol. Kalinowskiego uchwalono opodatkować się po 10 złotych jednorazowo od każdego członka na sprawienie sztandaru dla Koła Wileńskiego z tem, że składka ta może być spłacana w ratach miesięcznych.

Na wniosek kol. Wołłtejki wybrano Komitet, któremu polecono zająć się sprawieniem sztandaru.

Na wniosek kol. Nowickiego uchwalono jednomyślnie rezolucję potępiającą rozbijaczy Związku na terenie Lwowa przez zakładanie małych grup dzielnicowych, które przynoszą szkodę ogółowi niższych funkcjonarjuszów zgrupowanych w Centralnej Organizacji do obrony praw i zdobycia lepszej przyszłości dla wszystkich pracowników państwowych bez różnicy na dykasterje i dzielnice Rzeczypospolitej, na tem Zebranie zakończono.

STAROGARD. W dniu 29-go lutego r. b. wybrano Zarząd Koła Związku N. F. P. w Starogardzie w następującym składzie osób: Przewodniczący, kol. Władysław Rutkiewicz, Funkcjonarjusz Sądu Powiatowego, Zast., kol. Bernard Lesiński — Państwowa Fabryka Wyrobów Tytuniowych, Sekretarz, kol. Bolesław Laaser — Państwowa Fabryka Wyrobów Tytuniowych, Skarbnik, kol. Antoni Knifiel — Państwowa Fabryka Wyrobów Tytuniowych, Zast. Skarbnika, kol. Leon Sobisz — Sąd. Okręgowy. Na Zebraniu obecnym był Delegat z Tczewa, kol. Zychowski.

LUBLIN. Dnia 3/II r. b. odbyło się w sali Urzędu Wojewódzkieog Walne Zgromadzenie Koła Związku N. F. F. R. P. w Lublinie, które zagaił Przewodniczący, kol. Gajowiak. Na Przewodniczącego powołano kol. Zdrodowskiego, na Sekretarza, kol. Ofmińskiego, na assesorów, kol. Kosickiego i Wice-Prezesa Związku Niższych Pracowników Poczt, Telegrafu i Telefonów.

Referat o znaczeniu organizacji i postulatach bieżących w sprawach stabilizacji płac i uebzpieczenia emerytalnego wygłosił kol. Ślusarczyk z Warszawy, który w dalszem swem przemówieniu zaznajomił zebranych z treścią uchwał i rezolucji Zjazdu Delegatów, który się odbył 22-go i 23-go stycznia r. b. a zaznaczając, że uchwały te i rezolucje idą po linji najżywotniejszych interesów Niższych Pracowników Państwowych wniósł o przyjęcie takowych przez Zgromadzenie bez zmian.

Następnie przemawiał Przedstawiciel Związku Niższych Pracowników Pocztowych wskazując na konieczność solidarnego wystąpienia Niższych Pracowników Państwowych przy którym będzie można uzyskać lepsze warunki egzystencji.

Kol. Wolniewicz omawiał stosunki panujące w Urzędach pod względem godzin pracy, które w niektórych instytucjach przekraczają wszelkie granice wytrzymałości dochodzą bowiem w niektórych dniach do 24 godzinnej bez przerwy nie otrzymując żadnego osobnego wynagrodzenia.

Koledzy Kulina i Cięski poruszali sprawę pełnienia funkcji woźnych a równocześnie dozorców domów, których pełnią służbę bez osobnego za to wynagrodzenia jakkolwiek Dyrekcja Robót Publicznych za mieszkanie te wyznaczyła znacznie wyższy czynsz, aniżeli opłaca się w domach prywatnych, oraz sprawy wykonywania przez Niższych Funkcjonarjuszów czynności kancelaryjnych które wykonywać muszą obok zwykłych zajęć służbowych.

Z życzeniami dla Marszałka Piłsudskiego.

Dnia 19-go marca r. b. Prezydjum Zarządu Głównego w osobach: Prezesa Pindrasa, Wice-Prezesa Brzuskiego, Sekretarza Generalnego N. F. P. Mozgały i Delegata Koła Wileńskiego Kol. Butkiewicza udało do Belwederu, celem złożenia życzeń Imieninowych Marszałkowi Piłsudskiemu.

Delegacja złożyła podpisy w Księdze na ten cel przeznaczonej.

KOMUNIKATY ZARZĄDU GŁÓWNEGO

Rozdział Czynności Biura Zarządu Głównego Związku N. F. P. R. P. w Warszawie, ul. Nowy Świat Nr. 67, m. 25. Tel. 149-16.

Kancelarja Sekretarjatu Zarządu Głównego otwarta jest codziennie od godziny 9-ej rano do 1-ej w poł. i od godz. 3-ej ppoł. do godz. 6-ej wieczorem z wyjątkiem niedziel i świąt.

Prezes Zarządu Głównego urzęduje w poniedziałki, środy, czwartki i piątki w Biurze Sekretarjatu od godz. 5-ej ppoł. do godz. 7-ej wieczór.

Przyjmowanie wpisów i składek miesięcznych od Członków Warszawskich odbywa się codziennie od godziny 5.30 ppoł. do 7.30 wieczorem w lokalu przy ul. Al. 3-go Maja Nr. 7/9/11 3-ci budynek I-e piętro z wyjątkiem niedziel i świąt.

Kolegów zamiejscowych przyjeżdżających do Warszawy w celu załatwienia spraw służbowych wymagających interwencji Zarządu Głównego uprasza się, aby o dniu przyjazdu zawiadamiali Sekretarjat Zarządu Głównego w terminie wcześniejszym.

Wysyłka statutów. Sekretarjat Zarządu Głównego rozpoczął wysyłkę statutów dla wszystkich członków, którzy po dniu 1-go stycznia r. b., aż do dnia 31-go marca zgłosili swe przystąpienie do Związku.

Statuty zostały wysłane dnia 31-go marca r. b. ktoby zatem z kolegów nie otrzymał legitymacji członkowskiej wraz ze statutem do dnia 10-go kwietnia r. b. raczy zawiadomić o tem Zarząd Główny kartą korespondencyjną.

Dostarczenie druków na księgi członkowskie — celem ułatwienia pracy Zarządu Kół Okręgowych i Powiatowych Zarząd Główny wysyła na każde żądanie Zarządu Koła druki na księgę członkowską, druki na wykazy miesięczne i deklaracje dla nowo-wpisujących się do Związku.

Nadto Koła otrzymują pieczęcie składające się z pieczątki: z nazwą miejscowości, w której mieści się Koło, pieczątkę dla Przewodniczącego Koła, Sekretarza i Skarbnika, oraz pieczątkę służącą do potwierdzenia w legitymacjach członkowskich wpłaconych składek miesięcznych.

Ekspedycja druków została już częściowo uskuteczniona, które zaś Koła nie otrzymały druków zechcą kartę korespondencyjną do Zarządu Głównego zgłosić swe zapotrzebowanie.

Redaktor: **Karol Mozgała.** Wydawca: Zarz. Gł. Związku Niższych Funkc. Państw. Rzplitej Pol.

Zakłady Graficzne „NASZA DRUKARNIA" Warszawa, Sienna 15, Telefon Nr. 75 93.